

Okres późnej epoki brązu był kluczowy dla rozwoju religii cypryjskiej, ulegającej w tym czasie wpływom lewantyńskim i egejskim. Wyrazem tych zmian było również rozprzestrzenienie się na całą wyspę nowych typów terakotowych przedstawień antropomorficznych. Już w okresie średniego brązu III pojawiają się najwcześniejsze przykłady kobiecych figurek o tzw. ptasiej twarzy - okrągłych oczach, dużych uszach z otworami na kolczyki oraz charakterystycznym wydatnym nosie, wyróżniały się także biżuterią (zaznaczoną poprzez linie) ozdabiającą szyję, ramiona i biust oraz przede wszystkim swą nagością. Ich płeć podkreślały odkryte piersi oraz zaznaczony trójkąt łonowy. Ramiona i ręce podtrzymywały biust, bądź przedstawione były wzdłuż ciała, znane są także przykłady postaci trzymających dziecko, ptaka, lub instrument muzyczny. Wielkość ich oscylowała pomiędzy 15 a 30 cm. Większość z nich odnaleziona została w grobach, zarówno bogatych, jak i ubogo wyposażonych oraz na stanowiskach osadniczych w miejscach wyraźnie wydzielonych. Wskazuje to, iż figurki tego typu były elementem prywatnego, szeroko rozpowszechnionego kultu. Wyglądem swym przypominały wyroby z regionu rzeki Orontes (datowane od okresu średniej epoki brązu) obejmującego stanowiska: Hama, Ebli, Alalakh i Tell Judaidah, świadcząc o silnych kontaktach cypryjsko – syryjskich (patrz poniżej). Źródła pisane z Ebli wskazują na to, iż pochodzące stamtąd figurki przedstawiały Isztar, gdyż stają się bardziej popularne, gdy jej kult zastąpił uprzednio dominującą boginię – Iszharę. Natomiast na innym stanowisku z tego regionu – Alalakh, identyfikuje się je właśnie ze wspomnianą Iszharą. Biorąc pod uwagę wymienne stosowanie imion tych bogiń i uznawanie ich w zależności od miejsca oraz sytuacji za bóstwa oddzielne bądź jedno, możemy uznać, iż figurki o ptasiej twarzy w tym rejonie przedstawiały boginię Isztar, bądź jej miejscowe odpowiedniczki. Bogini czczona w tym czasie na Cyprze mogła również należeć do bóstw z tego kręgu, a same figurki reprezentowały jej moce mające chronić swych właścicieli, na zasadzie amuletu.

Drugi typ przedstawień interpretowany jest jako wyraz wczesnych wpływów kultur egejskich. Charakteryzuje się twarzą o kanciastym zarysie, okrągłych oczach, proporcjonalnym nosie, mniejszych uszach pozbawionych otworów na kolczyki (tzw. normalna twarz) (fig. 2). W odróżnieniu od przedstawień o ptasiej twarzy typ drugi dekorowany był nie tylko rzeźbionymi liniami, lecz także farbą, a figurki malowane były na twarzy, szyi i trójkącie łonowym. Ramiona i dłonie podtrzymywały biust lub skierowane były ku biodrom, brak jest przedstawień *kurotrophos*. Figurki te towarzyszyły bogatszym pochówkom, oraz bardziej prominentnym budynkom i pomieszczeniom, co świadczy o ich prestiżowych funkcjach. Oba typy zanikają prawie całkowicie w okresie późnej epoki brązu III.